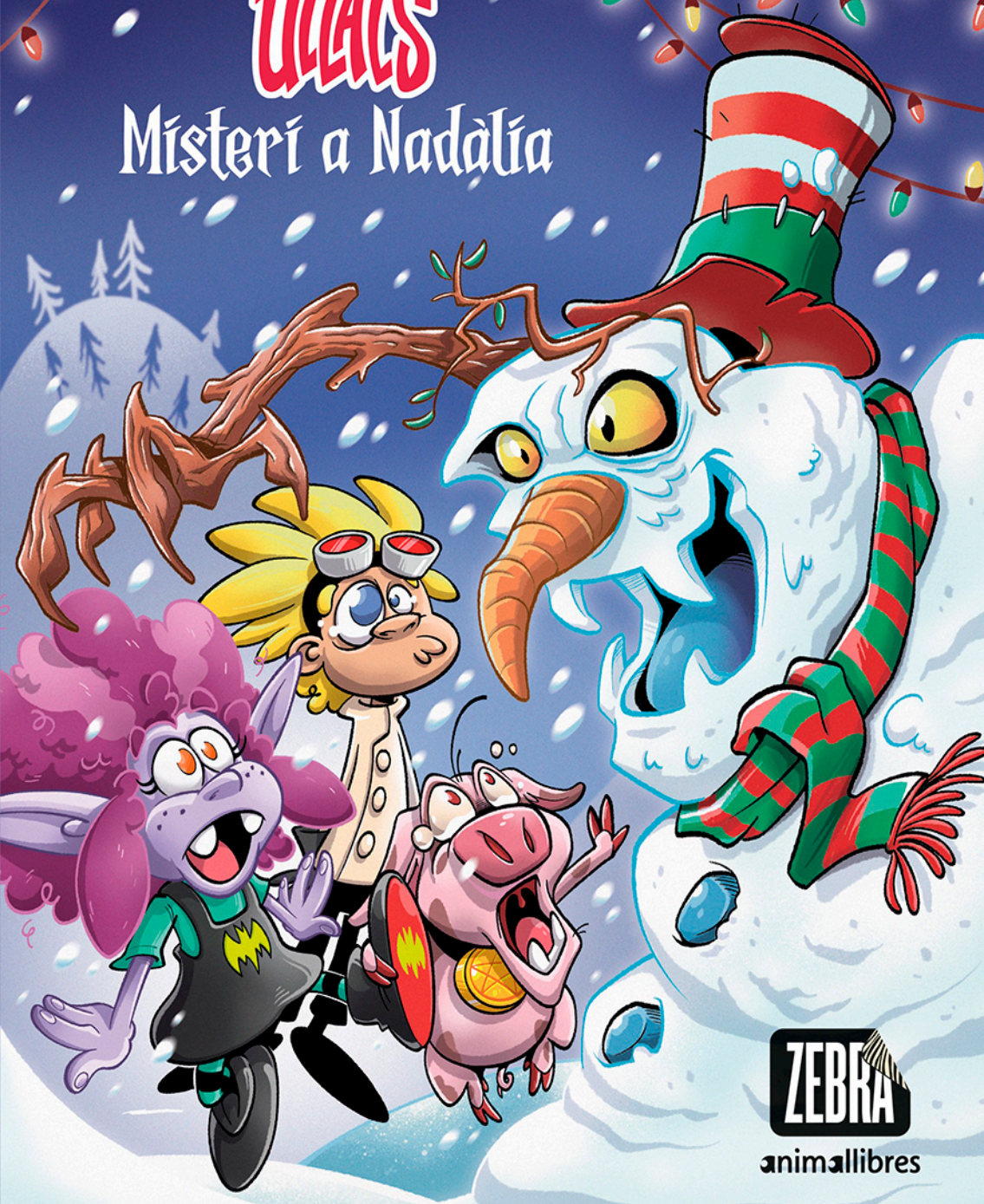

ULLALS

Misteri a Nadalíia

Jacobo Feijóo
Martín Rodríguez

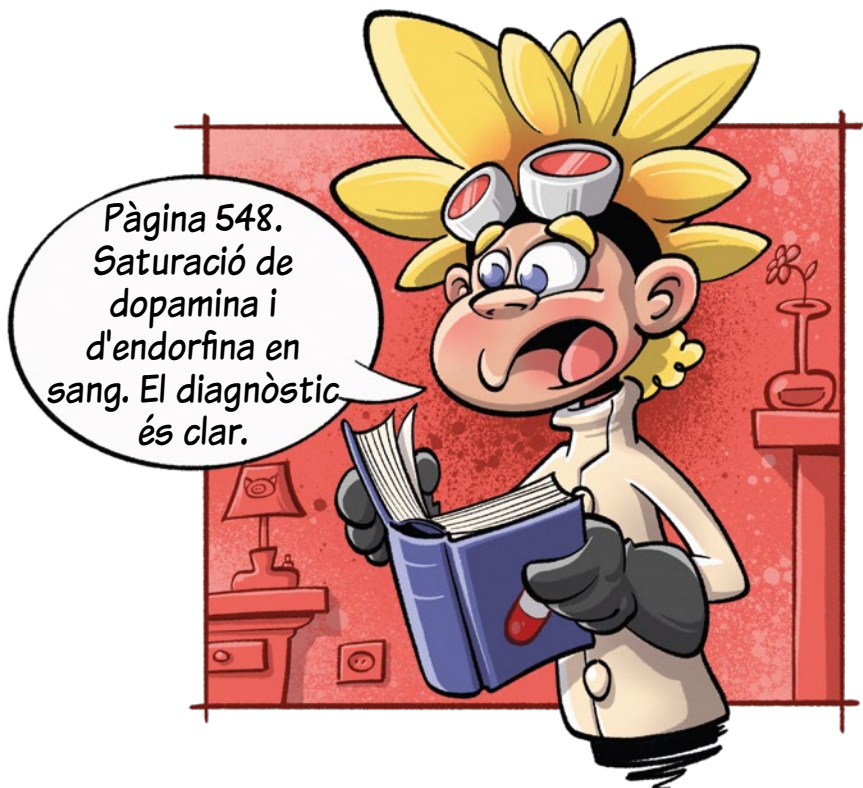
ZEBRA
animallibres

–Doncs jo el noto molt estrany. Estàs segur del que dius? –li vaig comentar a en Lazlo.

El meu amic el científic va tornar a mirar-lo de reüll, va assentir amb el cap i va posar el dit índex sobre el seu vademècum. Molt segur de si mateix, va afirmar:

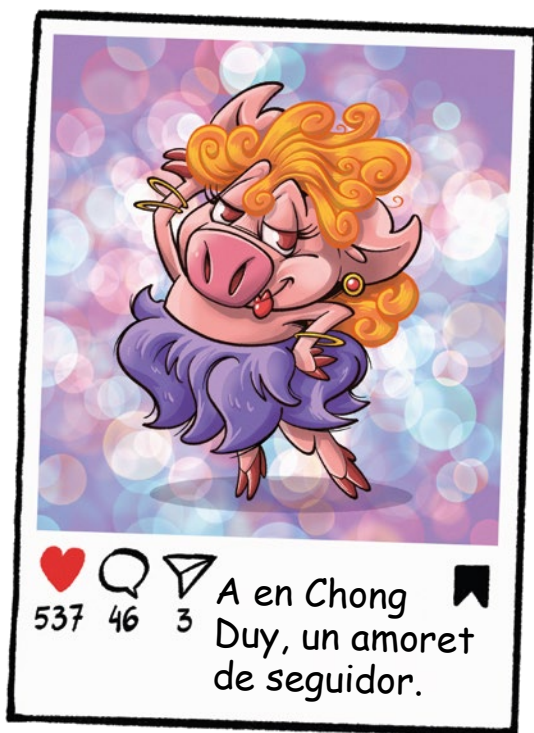

Em vaig quedar mirant en Chong Duy. Estava assegut a terra, just davant del meu telèfon. Torçava lleugerament el cap mirant a la llunyania, tenia un somriure beneït i obria molt els seus ulls amb unes pupil·les que semblaven cors.

–Se’ns ha enamorat!
–vaig exclamar jo alçant els braços a l’aire i no falta de preocupació–.
Cucs! Ratapinyades!
Això no m’ho esperava!
Però què li ha passat?

Vaig observar el telèfon i vaig mirar la pantalla per si podia assabentar-me millor del que estava ocorrent. S'hi veia la foto d'una *influencer* anomenada PinkPorketa. La dedicava a la meva mascota:

Vaig arrufar l'entrecella i vaig sacsejar el cap, molesta pel que veia:

–Has entrat amb el meu perfil! Això no està bé! No t'he donat permís! No es pot fer servir el perfil dels altres així! D'on has tret la meva contrasenya? –Però per més que jo el renyava, en Chong Duy semblava no sentir-me i surava en els seus ensomnis d'enamorat.

Estava a punt de retreure-li que el perfil d'una persona a les xarxes socials és una cosa molt personal i molt seriosa quan vam sentir uns cops a la porta i em van interrompre. Algú estava cridant a la nostra agència paranormal **Mortis Causae**.

Em vaig dirigir a l'entrada i vaig obrir. Davant meu estava plantat en **Dentoles**, molt agitat.

–**Carmilla**, no saps el que m'ha passat!

–Doncs la veritat és que no. Un camió per damunt? El temps? Se t'ha passat l'arròs? Alguna cosa pesada, pixada, posada o potser pausada?

En Dentoles va continuar la seva explicació, deixant anar baves a tort i a dret.

–Recordes el meu amic **Rodolf**, de classe?

Rodolf? Rodolf, de classe? Hummm... Per un moment vaig fer memòria mirant de pensar en aquell tal Rodolf. Després d'uns breus instants un record va venir a mi i vaig assentir amb el cap, somrient.

–El que sempre tenia fred i el nas vermell?

–Aquell mateix! Doncs se n'ha anat a viure a **Nadàlia**!

Em vaig quedar callada. **Necròntia** era un lloc molt gran que tenia dins uns altres llocs més petits, com si fossin les províncies de vosaltres, els *convencionals*. Un dels tals llocs era la remota Nadàlia.

A Nadàlia hi havia milions d'avets que sempre estaven nevats i el costum local consistia a decorar-los

amb llumetes i adornaments que hi penjaven. Tenia una comunitat molt gran de follets, que venien d'uns ancestres emigrants que hi havien arribat uns segles enrere des d'un altre món fora de Necròntia. Els nadal·lis tenien una important indústria de joguines. A més, sempre resultaven guanyadors quan cantaven nades en el concurs internacional de **Necrontiavisió**, que se celebrava una vegada a l'any. El seu alcalde era d'origen irlandès i es deia Paren O'El.

–I que en Rodolf se n'hagi anat a viure a Nadàlia és una cosa important? –vaig preguntar a en Dentoles, sense entendre res del que m'estava dient.

–Ho és! –va bavejar les paraules, clarament emocionat–. Clar que ho és! Puc jurar-te que ho és! Del dret i del revés, ho és! I saps per què?

–Per què? –vaig contestar intrigada, ja totalment ficada en la seva història.

–Perquè... –i aquí Dentoles va abaixar la veu per fer-ho tot més misteriós– a Nadàlia ha passat una cosa molt estranya.

Vaig empassar saliva. No hi havia cap dubte que tenia un nou cas misteriós entre mans. Els meus músculs es van tensar de l'emoció. Llavors vaig notar que alguna cosa fregava la meva esquena, em vaig girar de cop i vaig fer un bot. Vaig poder veure en Lazlo i en Chong Duy que miraven en Dentoles per sobre de la meva espatlla. També estaven intrigats i una mica espantats. Es tapaven amb mi.

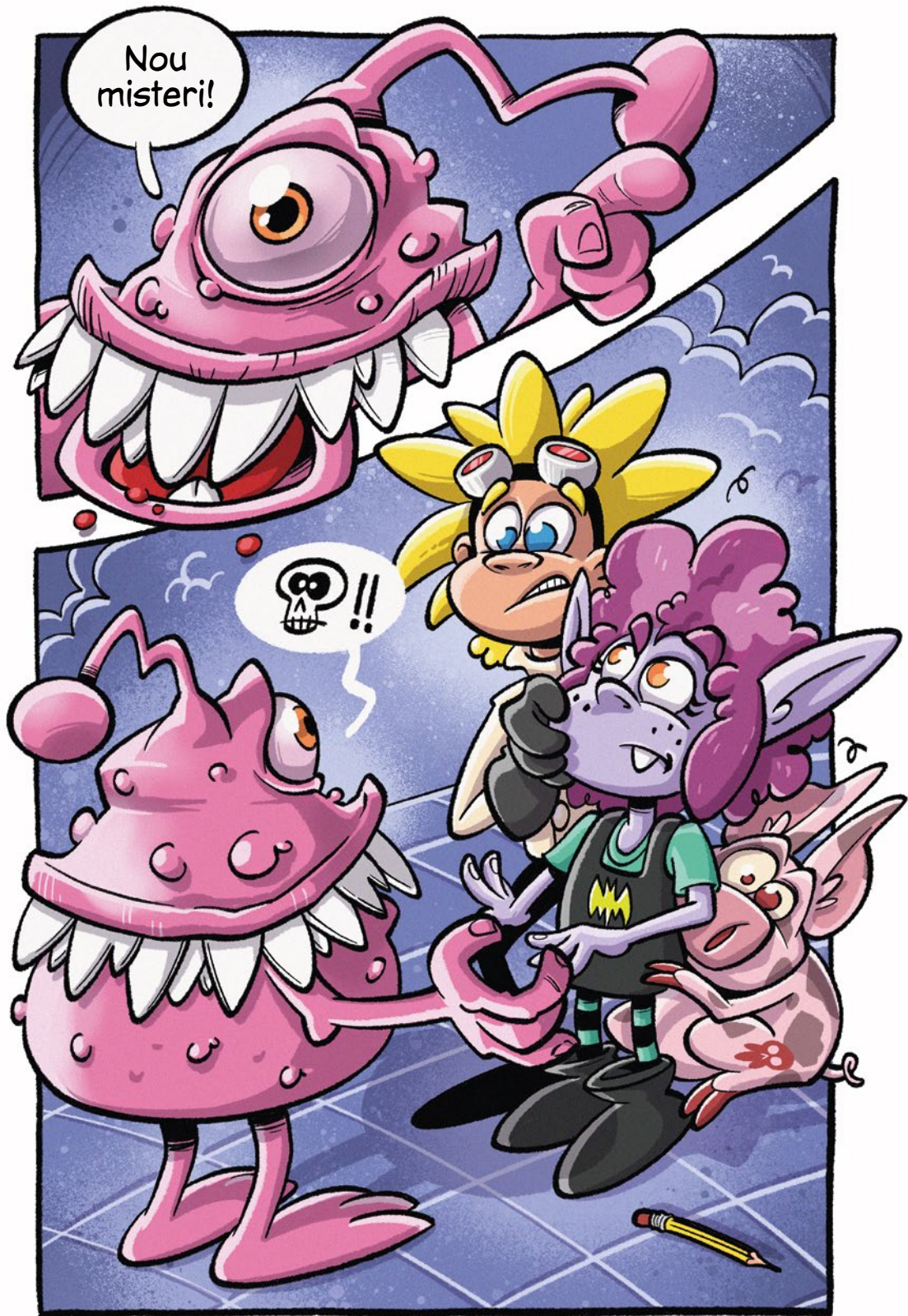
–Eh, vosaltres dos! –vaig protestar–. Covards! En Dentoles encara no ens ha explicat res i ja esteu tots dos morts de por! I m'esteu empentant! Ei! Quin desastre d'investigadors paranormals que tinc a l'equip!

En Dentoles va agitar les mans al seu davant per demanar calma a tothom per interrompre d'aquesta manera les meves queixes, i va continuar la seva explicació:

–En Rodolf m'ha dit que a Nadàlia ha aparegut un ésser que no havien vist mai abans. Ronda de nit entre la neu i els que se l'han trobat diuen que és terrorífic.

Nou misterii!

Ningú sap qui és ni què vol, però els espanta molt. Cal aclarir aquest misteri! Acceptaràs el cas?

Em vaig fregar l'ullal dret, que és un gest que sempre faig quan necessito pensar. Llavors vaig recordar que la meva cosina llunyana **Inés** vivia a Nadàlia. Podia aprofitar el viatge i anar-la a veure. Potser sabia alguna cosa d'aquell monstre, o fins i tot sobre el meu origen! Amb sort, em donaria alguna pista que m'ajudés a entendre el motiu pel qual soc una vampira, el gran misteri sobre per què no aconseguia recordar el meu passat de cap manera. La idea, he de confessar, em seduïa molt.

–I vosaltres dos què en penseu? –vaig demanar l'opinió als meus amics, que continuaven fent-me servir per tapar-se. Per molt líder que sigui, una no pot anar per la vida prenent decisions en nom dels altres. Era important comptar amb ells.

Tot el que va poder fer en Lazlo va ser agitar el cap per dir que sí que s'hi apuntava, encara que li petaven les dents. Li encanten aquests casos estranys, tot i que sempre es mor de por. En Chong Duy, per part seva, ja s'havia quedat mig fava una altra vegada mirant a un punt de la llunyania i amb somriure beneït. Crec que la meva mascota no estava com per decidir res, així que vaig haver de fer-ho jo. Això d'estar enamorat deixa la gent mig anul·lada. De totes maneres, encara tenia una conversa molt seriosa pendent amb ell per allò del meu

telèfon, i estar mig enfavat no li serviria d'excusa per deslliurar-se'n. No me la colaria!

Vaig esbufegar i vaig sacsejar el cap amb resignació. No em quedava més remei que acceptar el cas. Era el meu deure ajudar els habitants de Negròntia.

–Tracte fet, Dentoles! Anirem a Nadàlia i resoldrem el misteri –vaig respondre amb determinació–. Buscaré un model de l'última temporada d'hivern de Tzara al meu armari i...

Tot i que amb l'enrenou de preparar el viatge no me'n vaig adonar, en aquell moment algú acabava d'enviar-me un missatge directe al meu perfil social.

